

Ύστερα από τον σταυρό έρχεται η μεγάλη δωρεά.

π. Συμεών Κραγιόπουλος (†).

Παναγία.

Γιορτάζουμε το Γενέσιον της Θεοτόκου, και δεν ξέρω σε τι να πρωτοαναφερθούμε. Μου έρχεται πρώτα να εκφράσω τη χαρά μου, που μας αξιώνει ο Θεός πάλι απόψε να συναχθούμε εδώ, για να τον λατρεύσουμε, να τον προσκυνήσουμε, να λειτουργήσουμε, να λάβουμε το Σώμα του και το Αίμα του, και να μας ευλογήσει, να μας χαριτώσει.

Να πούμε δυο λόγια για το γεγονός αυτό που σήμερα γιορτάζουμε. Ο άγιος Ιωακείμ και η αγία Άννα, οι γονείς της Παναγίας, έχουν το όνειδος της ατεκνίας. Δεν έχουν απλώς μια στενοχώρια, μια δυσκολία. Ήταν όνειδος στην Παλαιά Διαθήκη να μένει χωρίς παιδί ένα ανδρόγυνο. Θα λέγαμε ότι ίσως δεν υπήρχε χειρότερο πράγμα για έναν άνδρα και μια γυναίκα που ήταν ανδρόγυνο από το να μην έχουν παιδί. Οι γονείς της Παναγίας σηκώνουν αυτόν τον σταυρό, σηκώνουν αυτό το όνειδος. Δεν οργίζονται, δεν τρέχουν εδώ κι εκεί. Πού να πάνε; Στον Θεό τρέχουν και αυτόν παρακαλούν.

Ίσως θα μπορούσαμε να πούμε ότι το όνειδος αυτό, το ασήκωτο αυτό πράγμα, τους κάνει πιο πολύ να καταφύγουν στον Θεό, πιο πολύ να εμπιστευθούν στον Θεό, να προστρέξουν σ' αυτόν και να προσευχηθούν. Όπως και έκαναν. Ο άγιος Ιωακείμ πήγε να προσευχηθεί σε ένα σπήλαιο στον χείμαρρο Χορράθ, εκεί που είναι τώρα το μοναστήρι του αγίου Γεωργίου

του Χοζεβίτου. Η αγία Άννα, η μητέρα της Παναγίας, προσευχήθηκε στον κήπο της, απέναντι από τον ναό του Σολομώντος, εκεί που είναι τώρα η μονή των αγίων θεοπατόρων Ιωακείμ και Άννης, όπου αξιωθήκαμε κάποτε να κάνουμε αγρυπνία.

Ύστερα από το όνειδος, ύστερα από το ασήκωτο αυτό βάρος, από αυτόν τον σταυρό, ύστερα από αυτό που ίσως δεν υπήρχε χειρότερο, έρχεται η μεγάλη δωρεά. Αξιώνονται να φέρουν στον κόσμο αυτήν η οποία θα γινόταν μητέρα του Θεού, αυτήν η οποία θα γεννούσε τον Χριστό.

Πολλά μπορούμε να πούμε εδώ, αλλά θέλω μόνο να τονίσω αυτό: Μπορούμε να βεβαιώσουμε την καρδιά μας τώρα, αυτή την ώρα, ότι όσο πιο βαριά πράγματα έχουμε να περάσουμε σ' αυτόν τον κόσμο, όσο πιο ασήκωτα πράγματα έχουμε να σηκώσουμε, τόσο μεγαλύτερη θα είναι η ευλογία από τον Θεό, άμα δεν γογγύσουμε, άμα δεν απελπιστούμε, αλλά αυτό το βαρύ, που είναι ασήκωτο, και ώρες-ώρες νομίζει κανείς ότι δεν μπορεί να το υποφέρει, το θεωρήσουμε σαν μια ιδιαίτερη χάρη από τον Θεό. Πράγματι έτσι είναι. Αλλά και η ευλογία που θα έρθει από τον Θεό θα είναι τόσο μεγάλη, που ο άνθρωπος θα πει: «Πήγαινε το μυαλό μου, Θεέ μου, ότι θα με ευλογήσεις πολύ, αλλά δεν μπορούσε να φθάσει στο σημείο αυτό ότι θα με ευλογούσες τόσο-τόσο πολύ, όσο με ευλόγησες».

Για να φθάσει όμως κανείς σ' αυτό το σημείο, δεν πρέπει να γογγύσει. Ίσα-ίσα, ο ασήκωτος αυτός σταυρός, το ασήκωτο όνειδος, που έχει ο καθένας μας, να γίνει αφορμή όχι απλώς να μη γογγύσουμε, αλλά πιο πολύ να μάθουμε να ευγνωμονούμε τον Θεό, πιο πολύ να κράξουμε σ' αυτόν, πιο πολύ να εμπιστευθούμε τον εαυτό μας σ' αυτόν και να περιμένουμε από αυτόν όντως την ευλογία του, τη χάρη του, την αγάπη του.

Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου, "Θέλεις να αγιάσεις;", Σεπτέμβριος, Πανόραμα Θεσσαλονίκης, 2017, σελ. 79, 81.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>